

Bír; 3:1-4.

Az ÚR azért tesz valamit, hogy megtanítsa népét a hadviselésre. Így olvastuk: Pogány népeket hagyott helyükön (Kánaánban) az ÚR, hogy megtanítsa a hadviselésre azokat is, akik azelőtt nem ismerték azt. Elég meghökkenítő első olvasatra, hogy Isten hadakozásra akar tanítani. Hiszen sokkal gyakrabban szoktunk arról beszélni, hogy Isten a békesség Istene. Hatszor is előfordul ez a kifejezés így a Bibliában. Főleg Pál használja szívesen. Jézus meg arról szól, hogy aki kardot fog, kard által is vész el, s inti a heveskedő Pétert, hogy tegye el a kardját. A Hegyi-beszédben meg arról tanít Jézus, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem ha valaki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is. A Római levél 12. részében meg arra tanít az Írás, hogy éljünk békességben, és ne álljunk bosszút magunkért. S ezt tartjuk valahogy természetesnek, hogy Isten ilyeneket mond, s a békére tanít, mert ő a békesség Istene. És ez igaz is. De akkor miért akarja hadviselésre tanítani a népét? – Járjuk kicsit körül ezt a kérdést!

Isten a békesség Istene. A normális ember pedig nem akar háborút. Mert a háborúról nagyon jól tudjuk, hogy maga a legszörnyűbb iszonyat, mely legyilkolja fiainkat, megbecsteleníti leányainkat, elállatiasítja az emberek lelkét, és nyomorékká teszi az emberek testét. Aberrált, torzult lélek, aki vágyódik a háborúra. És éppen erről van szó! Éppen ezért tanítja Isten a népét hadviselésre. Mert a békesség Istene realista Isten. És ő pontosan látja, hogy a világ tele van ilyen aberrált, beteg lélekkel. Ne gondoljuk, hogy Isten nem látja a játékboltok kirakatát. Ő látja a fakardokkal, műanyag nyilakkal, játék pisztolyokkal telerakott polcokat. Pontosán látja, hogy az aranyos ovis kisfiúk hogyan játszanak háborúsdit. S látja azt is, hogy milyen ritkán játszanak békésdit. (Nincs is ilyen szó. A békésdit a számítógép pirossal aláhúzza. A háborúsdit nem.) Aztán látja Isten a nagyobbak számítógépes játékeit. Látja a virtuális gyilkosságokat. Meg látja, hogy hányszor tapadunk a képernyő elé, ha gyilkolós háborúsfilmek vannak. Látja, hogy a békességről hányszor mondják, hogy az dögunalom, s hogy az emberek a konfliktusok nézésében, esetleg intrikus kiobbantásában lelik örömeiket. Isten látja, hogy egy ilyen világban élünk. És Isten látja, hogy ez a világ tőlünk, emberektől lett ilyen. **MERT MI VAGYUNK ILYENEK.** Bizony az embert amaz első bukás így eltorzította. És Isten fel akarja készíteni a népét, hogy ebben a világban meg tudjon maradni. Nem akarja, hogy népe olyan nyámnyila legyen, hogy ha a szomszédos pogányok görbén néznek rá, már ki is szalad a világból. Isten azt akarja, hogy népe küldetését el tudja végezni, hogy a világ aberráltsága ellenére az ő népe meg tudja állni a helyét. Sőt! Isten alkalmassá akarja tenni népét arra, hogy általa is határt szabhasson az emberi gonoszszágnak. *Ezért van az, hogy a keresztyén etikák nagyjából egyöntetűen foglalnak állást a háború lehetősége mellett, persze igen szigorú feltételekkel. Érdekes pl., ahogy az egyik XX. sz-i etikus arról ír az atomfegyverek kapcsán, hogy vajon az egyoldalú leszerelés nem lenne erkölcstelen abban az értelemben, hogy felbátorítaná a másik oldalt a bűnre. S így a kegyesnek látszó tett valójában egy szörnyű büntettnék az előidézője lenne, s mint ilyen, megengedhetetlen.* Ha Isten népe harcra képtelen, azzal a bűn féktelen tombolását segíti, s nem a küldetését teljesíti. Isten népének küldetése ugyanis, hogy harcoljon e világban a gonosz ellen. Más kérdés, hogy a mi harcunknak természetesen nem atombombák az eszközei.

Viszont tanulságos Isten viselkedését szülői, nevelői szempontból is átgondolni. Keresztyén szülőként olykor ott vétünk gyermekeink ellen, amikor gyermekeinket valamiféle bárgyúságra oktatjuk, keresztyénség helyet. Hogyan értem ezt? Úgy, hogy jó esetben arra tanítjuk gyermekeinket, hogy az óvodában, iskolában ne bántsanak senkit, ne vegyék el a másik játékát, ne csúfolódjanak, ne verekedjenek, ne vágják fejbe a másikat az építőkockával, ne nyomják ki a másik szemét, csak mert az olyan érdekesen csillog, stb. S mindez teljesen jó! Keresztyéni kötelességünk is, hogy erre gyermekeinket szigorúan megtanítsuk. De olykor megesik, hogy azt viszont elfelejtjük tanítani nekik, hogy azért a közösségben bizony meg fog esni velük, hogy elveszik a kisautójukat, csúfolni és bántani fogják őket, fejbe verik építőkockával és így tovább. *Az egyik leányomat még meg is harapták. Napokkal később is látszott a teljes fogsor a bőrén.* Mert egy ilyen világban élünk. S ahogy Isten meg akarta tanítani népét a hadviselésre, hogy meg tudják védeni magukat, nekünk is jó, ha megtaníttuk gyermekeinket egy kis „hadviselésre”. Természetesen nem az önvédelmi sportok kötelezővé tételére gondolok. De jó, ha van ereje elviselni beszélőket, csúfolásokat, mert anélkül nem lehet felnőni, hogy valakit ne csúfolnának. Jó, ha van ereje, bátorsága, kiállni magáért, jó, ha ő is tud szólni, mert máris kisebb lesz a többiek kísértése arra, hogy feszt őt piszkálják. *Egy másik leányomat egy időben sokat piszkálták, mert a többiekhez képest kisebb növésű volt. Csúfolták, hogy kicsi. Egy ideig tűrte, aztán elunta a dolgot, s azt mondta a csúfolóknak: ti meg nagy maflák vagytok. S ezzel le is került az egész csúfolódás a napirendről.* Szülőként örültem, hogy lányom ilyen frappánsan megoldotta ezt a piti históriát. De jó keresztyénként nem inkább azt kellett volna mondanom neki, hogy keresztyén kislányként csöndben kellett volna túrnöd a csúfolódást? – Azt gondolom nem. Mert gyermekeink, ha kapcsolatban is vannak Istennel, s remélem, hogy ez valamennyiünk gyermekénél így van, akkor is ők még „Őszövségi korszakukat” élik. Ők még nem önmegtágadásra kész, átadott életű, tudatos, kereszthordozó keresztyének. Ehhez előbb meg kell nőjenek, meg kell, erősödjenek, el kell, jussanak oda, hogy ne azért ne szóljanak vissza, mert nincs erejük visszaszólni, hanem azért, mert már van erejük krisztusi lelkülettel hallgatni, már tudnak Krisztus erejéből merítve kárt elszenvedni. Már van erejük krisztusi módon harcolni. De odáig – legalábbis a magam gyermekkorára visszatekintve úgy érzem – hosszú út vezet. Ezért gondolom, hogy nem helyes kiskorú gyermekeinktől nagykorú keresztyéni viselkedést elvárni. Ez tőlünk nem lenne fair, a gyerektől pedig nem lenne valódi. Mert a kiskorúból nem lesz az elvárás súlya alatt hirtelenjében nagykorú. De lehet belőle áldozat, balek, minden bántás céltáblája, a gyáva gonoszság olcsó prédája. Ezt pedig ne kívánjuk gyermekeinknek!

Isten mennyei Atyaként nem akarta, hogy ez legyen az Őszövségben a még kiskorú népéből. Ezért tanította őket a hadakozásra, melyben gyakran megtapasztalták, hogy valójában nem nekik kell hadakozniuk, hanem hadakozik

helyettük az Isten. De azért az Ószövetségben ez a harc gyakran valódi, véres háborút, gyilkolást és pusztítást jelentett.

Sajnos háborúk az Újszövetség korában is voltak, vannak, s olykor a keresztyén ember is kénytelen részt venni ezekben. De a keresztyén ember számára azért a harc, amelyre az Isten meg akar tanítani, elsősorban mégis mást jelent. Hiszen ami az Ószövetségben testi valóságként van jelen, az az Újszövetségben gyakran lelki értelmet nyer. Az Újszövetség embere Krisztusban nagykorúságra juthatott, s ezzel megváltozott az egész háború. Más lett az ellenség, és mások lettek a fegyverek. Mert mi is hadakozunk, de *a mi hadakozásunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen (Ef; 6:12.)* – ahogy olvastuk. És ez egy igen nehéz harc, mert a gonoszság erői mindenfelé körülöttünk vannak. Mert mi is megpróbáltatunk hitünkben, Isten és ember iránti szeretetünkben, az engedelmségben való hűségünkben. S ha az Éden-kertre igaz, hogy abban is volt egy kígyó, hogy lehetőséget kapjon az ember valódi döntéshelyzetben megmutatni Isten iránti szeretetét és hűségét, akkor az életünkről úgy érezhetjük, hogy amerre csak lépünk, mindenütt kígyókkal van tele. S könnyű ott engedelmeskedni, ahol mindenki szolgálja és dicséri Istent. De a mi környezetünk telis teli van olyan emberekkel, akik átkozzák az Istent, akik féktelenül teszik a rosszat, s csábítanak minket mintáik követésére. Bizony nem könnyű e helyzetekben különb vitéznie lenni, mint Ádám és Éva volt.

De Isten minket is készít a harcra. Ad a kezünkbe fegyvereket, a hitet, az üdvbizonyosságot, a bizonyágtételt, az igét és az imádságot. S ezekkel eredményesen harcolhatunk a gonoszság erői ellen. Hitünk megóv minket a gonosz kételyt ébresztő támadásai között. Üdvbizonyosságunk megóv minket a félelemtől. Az igehirdetésünk, bizonyágtételünk és imádságaink nyomán pedig emberek szabadulnak meg a gonosztól, szabadulnak ki megkötöttségekből. Csodálatos fegyverek ezek. Használatuk nyomán alkoholizmusból, drogfüggőségből szabadulnak meg emberek. Házassági mélységek poklából kerülnek felszínre. S ami a legfontosabb az Isten nélküli állapotból, a kárhozatból, a pokol kapujából kerülnek át az életbe, a boldog, mennyei örökéletbe. Sok-sok példát láttunk erre, ahogy emberek kiszabadultak a halálból és átkerültek az életbe. Láthatjuk legjobb példaként saját magunkat is, hiszen valaki bizonyágtételével, imádságaival, hitével és szeretetével értünk is harcolt!

S mi közben tanuljuk a hadakozást, s eredménnyel forgatjuk ezeket az Istentől kapott fegyvereinket, egyre jobban megismerjük az Istent. S egyre jobban felnyílik a szemünk, hogy meglássuk, hogy azért a siker, mert előttünk megy maga a diadalmas Úr. Voltaképpen ő vívja a csatát, s e harcot már meg is nyerte az isteni, önfeláldozó szeretet fegyverével a kereszten. Ez az a fegyver, amely mindent legyőz. Ez a háborút eldöntő csodafegyver; az önfeláldozó, isteni szeretet.

S a győztes Isten van segítségünkre a gonosz elleni utóvédharcokban akkor is, mikor életünk legfontosabb harcait vívjuk. Ezek a harcok a saját lelkünkben zajlanak. Mert saját bensőnkben kell harcolni a gonoszság lelkei, az irigység, önzés, féltékenység, harag, káromló indulat, parázna vágyak, szeretetlenség, mardosó önvád, önértékelési zavarok és más megbetegítő, pusztító lelkek ellen. A saját lelkünk szabadságáért folyó harcot mindenkinek feltétlen meg kell vívnia. S erre fel is készít minket az az Úr, aki végül nekünk bukdácsoló teljesítményünk ellenére is megadja a győzelmet. Ámen.

1. Milyen céljai voltak az Úrnak azzal, hogy hagyott Kánaán területén pogányokat?
  2. Szüksége volt Isten népének az Ószövetség korában vagy akár csak a bírák korában is hadi tudományra?
  3. Mit tapasztalhattak meg Izráel fiai a háborúságaikban? (Az egész bírák könyve alapján, de rövidebben a Bír; 2:11-18. alapján is megválaszolható a kérdés.)
- a) Ma szükségük van az államoknak hadseregekre? Elfogadható a Biblia alapján? Hogy keresztyének is katonáskodnak olykor? (Lk; 3:14.) Az úgynevezett keresztyén országok jóra használták általában hadseregeiket?
  - b) A gyermekeidet hogyan tanítod meg arra, hogy ne bántás, ne csúfolják, stb. a társaikat? Hatékonyan érezd magad ebben?
  - c) A gyermekeidet hogyan tanítod meg arra, hogy megvédjék magukat, s ne „haljanak bele” ha valaki csúfolja őket, vagy zordabbul szól hozzájuk?
  - d) Te magad elég erős vagy arra, hogy krisztusi módon harcolj, azaz képes vagy legalább aránylag jó szívvel kárt elviselni, nem minden esetben visszaszólni, stb.?
  - e) Kik harcoltak azért, hogy téged kiszabadítsanak a kárhozatba vezető útról? Te most kiknek a szabadulásáért, lelki üdvösségéért folytatasz harcot?